

Sygn. akt

III AUa 414/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **15 marca 2018 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek
	Sędziowie:	SSA Ewa Madera del. SSO Bożena Błachowicz (spr.)
	Protokolant	st. sekr. sądowy Elżbieta Stachowicz

po rozpoznaniu w dniu **15 marca 2018 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **K. Ż.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku **Sądu Okręgowego w Przemyślu**

z dnia **11 kwietnia 2017 r.** sygn. akt **III U 57/16**

o d d a l a apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 grudnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawczyni K. Ż. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

K. Ż. złożyła odwołanie od powyższej decyzji zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie jej prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc jednocześnie okoliczności wskazane w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2017 r. oddalił odwołanie.

Sąd ustalił, że wnioskodawczyni K. Ż., urodzona (...), z zawodu szwaczka, w okresie od 19 lutego 2015 r. do 31 października 2015r. była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Podczas ostatniego badania kontrolnego przeprowadzonego w dniu 8 kwietnia 2015 r. rozpoznano u niej: reumatoidalne zapalenie stawów seronegatywne III/2 oraz chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa.

Orzeczeniem z dnia 3 listopada 2015 r. Lekarz Orzecznik ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej rozpoznał u wnioskodawczyni: reumatoidalne zapalenie stawów, zespół bólowy kręgosłupa C, L, S na tle zmian zwyrodnieniowych oraz zaburzenia depresyjne i uznał, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. W uzasadnieniu wskazał, że obecne upośledzenie sprawności organizmu nie ogranicza zdolności do pracy.

Na skutek sprzeciwu wnioskodawczyni, sprawa została przekazana do rozpoznania Komisji Lekarskiej ZUS, która w orzeczeniu z dnia 27 listopada 2015 r. po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy dostępnej dokumentacji medycznej, a także w oparciu o opinię konsultanta ZUS z dnia 15 października 2015 r. specjalisty psychiatry ustaliła, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. Rozpoznała u niej: reumatoidalne zapalenie stawów, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa w remisji objawów bólowych oraz zaburzenia depresyjne. Wyjaśniono przy tym, że rozpoznane RZS bez istotnego zniekształcenia stawów rąk, bez ograniczenia ruchomości, z ujemnymi objawami rozciągowymi, a także występujące zaburzenia depresyjne o łagodnym charakterze w obecnym stanie nie ograniczają sprawności organizmu w stopniu powodującym niezdolność do pracy zgodnie z uzyskanym wykształceniem i ostatnio wykonywanym zatrudnieniem. Powyższe ustalenia stały się podstawą faktyczną zaskarżonej decyzji z dnia 7 grudnia 2015 r.

Rozpoznając odwołanie od tej decyzji Sąd Okręgowy w Przemyślu uznał je za nieuzasadnione.

Jedynie sporną kwestię dalszego istnienia u wnioskodawczyni K. Ż. niezdolności do pracy Sąd wyjaśnił w oparciu o przeprowadzone w sprawie opinie: opinię główną z dnia 10 marca 2016 r. i opinię uzupełniającą z dnia 14 kwietnia 2016 r. sporządzoną przez specjalistę psychiatrii lek. med. M. Ł. oraz specjalistę reumatologa lek. med. G. S., opinię główną z dnia 8 lipca 2016 r. i uzupełniającą z dnia 8 sierpnia 2016 r. sporządzoną przez lekarza medycyny pracy J. T., opinię główną z dnia 22 listopada 2016 r. i uzupełniającą z dnia 31 stycznia 2017 r. sporządzoną przez biegłego z zakresu reumatologii lek med. W. K., opinię główną z dnia 27 lutego 2017 r. sporządzoną przez biegłego psychiatrę lek. M. W. i biegłego z zakresu medycyny pracy lek. med. H. B. i uzupełniającą z dnia 21 marca 2017 r. sporządzoną przez lek. M. W., podkreślając, że biegli we wskazanych opiniach zgodnie stwierdzili, że wnioskodawczyni jest zdolna do wykonywania pracy, a rozpoznane schorzenia, na które cierpi, tj. zaburzenia depresyjne, reumatologiczne zapalenie stawów III/2, przewlekłą niedomogę bólową kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego na podłożu zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych bez deficytów neurologicznych oraz nieprawidłowa wartość ciśnienia tętniczego nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu uprawniającym do ponownego przyznania świadczenia rentowego.

Sąd uznał, że wydane opinie zostały sporządzone w sposób rzetelny i kompleksowy, są czytelne i jasne, a wnioski zawarte w opiniach wyżej wymienionych biegłych zostały wyrażone precyzyjnie i przekonująco. Biegli wielokrotnie podkreślali, iż zaburzenia depresyjne charakteryzujące się łagodnym nasileniem nie powodują znacznego upośledzenia funkcjonowania społecznego i tym samym niezdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Ponadto stopień naruszenia sprawności układu ruchu nie powoduje utraty zdolności do pracy, a rozpoznane reumatologiczne zapalenie stawów aktualnie jest w okresie stabilności.

Sąd zaznaczył, że biegli uwzględnili dokumentację z leczenia wnioskodawczynie, wyniki przeprowadzonych badań, ponadto dysponowali stanowiskiem orzeczników ZUS.

W tym stanie rzeczy Sąd nie przychylił się do opinii biegłego z zakresu psychiatrii lek. med. M. T. (1) uznając ją jako niezgodną z tak licznie zgromadzonym pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd podkreślił, że w sprawie zostało złożonych łącznie 10 opinii głównych oraz uzupełniających, spośród których aż w ośmiu K. Ż. nie została uznana za niezdolną do pracy. Przewaga zgodnych stanowisk biegłych spowodowała, iż to one stały się podstawą orzeczenia o nieuwzględnieniu przyznania wnioskodawczynie prawa do świadczenia rentowego z jednoczesnym pominięciem opinii głównej i uzupełniającej sporządzonej przez biegłą M. T. (1) uznającą wnioskodawczynię za częściowo niezdolną do pracy.

W ocenie Sądu zarzuty wnioskodawczynie stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi opiniami biegłych sądowych.

Ponadto Sąd ustalił, iż orzeczeniem z dnia 15 stycznia 2016 r. (...)zaliczył wnioskodawczynię K. Ż. do znacznego stopnia niepełnosprawności do dnia 31 stycznia 2018 r.

Ostatecznie Sąd uznał, że wnioskodawczynie nie spełnia przesłanek wymaganych do uzyskania prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy określonych w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2016 r., poz. 887) ponieważ biegli nie stwierdzili u niej przeciwwskazań do zatrudnienia na stanowiskach zgodnych z poziomem posiadanych kwalifikacji. W związku z powyższym odwołanie wnioskodawczynie zostało oddalone w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od tego wyroku złożyła wnioskodawczynie zarzucając :

I. Naruszenie przepisów prawa materialnego mających istotny wpływ na treść zapadłego w sprawie orzeczenia:

1. art. 57 ust. 1 w zw. z art. 107 w zw. z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i pominięcie stanu faktycznego z daty składania wniosku, a oparcie orzeczenia na ustaleniu, że ubezpieczona nie jest aktualnie niezdolna do pracy, podczas gdy z dokumentacji medycznej zgromadzonej podczas postępowania, w szczególności opinii i opinii uzupełniającej biegłej sądowej z zakresu psychiatrii lek. med M. T. (1) oraz orzeczenia o znacznym stopniu niepełnosprawności z dnia 15 stycznia 2016r., jak również z okoliczności faktycznych wynika, iż ubezpieczona w dacie złożenia wniosku była częściowo niezdolna do pracy, a niezdolność ta określona została na okres jednego roku, wobec czego spełnia przesłankę zawartą w w/w artykule;

II. Naruszenie przepisów prawa procesowego mających istotny wpływ na treść zapadłego w sprawie orzeczenia:

1. 233 § 1 kpc w zw. z art. 227 kpc poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, iż skarżąca nie jest osobą niezdolną do pracy, podczas gdy stan jej zdrowia uniemożliwia jej podjęcie zatrudnienia w zawodzie zgodnym z jej kwalifikacjami zawodowymi.

2. art. 233 § 1 kpc poprzez wybiórcze potraktowanie materiału dowodowego i uwzględnienie jedynie niekorzystnych dla skarżącej opinii biegłych z pominięciem innych opinii wskazujących, iż ubezpieczona w chwili składania wniosku o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy była częściowo niezdolna do pracy;

3. art. 233 § 1 kpc w zw z art. 286 kpc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i wydanie rozstrzygnięcia z przekroczeniem swobodnej oceny dowodów z opinii biegłych sądowych na skutek ich bezkrytycznej oceny oraz nieprzeprowadzenia opinii uzupełniającej biegłych w celu stwierdzenia, czy i jakie są zawody, które może wykonywać ubezpieczona mimo swoich schorzeń, tj. reumatoidalnego zapalenia stawów, depresji oraz bólów kręgosłupa, które powodują u skarżącej ograniczenie sprawności ruchowych i ból w dłoniach, w szczególności w dłoni prawej oraz nadgarstka. Nie sposób przyjąć za biegłymi, że ubezpieczona mogłaby podjąć zatrudnienie w zawodzie, a w razie

niemal pewnego zaostrzenia się objawów skorzystać ze zwolnienia chorobowego. Skoro bowiem występuje pewność, iż w razie podjęcia pracy w zawodzie u ubezpieczonej nasilą się objawy, uniemożliwiając jej ponownie zatrudnienie, to taka praca nie jest dla niej ani bezpieczna, ani zalecana. Co więcej Sąd pominął, iż ewentualne powikłania po takim powrocie do pracy, mogłyby uniemożliwić jej w przyszłości nie tylko powrót do zdrowia ale i samodzielną egzystencję, co będzie rodziło po stronie Skarbu Państwa i organów pomocy społecznej większe koszty, niż przyznanie jej świadczenia rentowego.

4. art. 1 Protokołu nr (...) do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w R. dnia 4 listopada 1950 r., Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm. poprzez pozbawienie ubezpieczonej praw emerytalno-rentowych, z naruszeniem zasady proporcjonalności, która stanowi, iż realizacja ważnych celów publicznych nie przeważała nad interesem jednostki, dla której pozbawienie świadczenia może okazać się nadmiernie uciążliwe.

III. Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na tym, iż:

1. K. Ź. mimo posiadanych schorzeń w postaci RZS i depresji oraz zwyrodnienia kręgosłupa z dyskopatia szyjną i lędźwiową nie jest osobą częściowo niezdolną do pracy, podczas gdy z dokumentacji medycznej zgromadzonej w toku niniejszego postępowania, w szczególności opinii i opinii uzupełniającej biegłej lek. med. M. T. (1) wynika, iż w chwili składania wniosku była częściowo niezdolna do pracy, jak również ubezpieczona ma przyznany znaczny stopień niepełnosprawności i wymaga pomocy w codziennej egzystencji.

W oparciu o powyższe zarzuty wnioskodawczyni domagała się :

1. zmiany zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy za okres w którym taka niezdolność występuje;
2. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Przemysłu do ponownego rozpoznania;
3. zasądzenie od organu na rzecz ubezpieczonej zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni jest nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu, bowiem wyrok Sądu Okręgowego w Przemysłu jest – w ocenie tut. Sądu - wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują jakiegokolwiek przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć, w szczególności te, które Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu (art. 378 § 1 k.p.c).

Przede wszystkim już na wstępie stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy w P. przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy wnioskodawczyni jest niezdolna do pracy, a więc czy spełnia konieczną przesłankę nabycia prawa do dochodzonego świadczenia rentowego przewidzianego w art. 57 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (tj. Dz. U. z 2017 r., poz. 1383). Dokonana zaś przez Sąd w tym zakresie ocena dowodów nie jest oceną dowolną, ale mieszczącą się w granicach oceny swobodnej o jakiej stanowi art. 233 § 1 k.p.c. mający swe pełne zastosowanie także do dowodów z opinii biegłych, na jakich oparł się w swoim rozstrzygnięciu Sąd Okręgowy. Sąd Apelacyjny podziela zarówno ustalony stan faktyczny, jak i dokonaną przez Sąd I instancji ocenę prawną.

W tym miejscu przypomnieć należy, iż prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy jest świadczeniem, którego wypłata jest uzależniona od spełnienia trzech podstawowych przesłanek wymienionych w art. 57 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. niezdolności do pracy (całkowitej lub częściowej), posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego oraz powstania niezdolności do pracy w okresach

składkowych i nieskładkowych wymienionych szczegółowo w przepisie, jak i w ciągu osiemnastu miesięcy po ich ustaniu.

Zgodnie z regulacją wynikającą z art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania tej zdolności po przekwalifikowaniu, przy czym całkowita niezdolność do pracy jest tożsama z utratą zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy, zaś częściowa niezdolność jest ustalana w przypadku utraty w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Podkreślić należy, że w celu ustalenia stanu zdrowia osoby odwołującej i naruszenia sprawności organizmu pod kątem pierwszej z wymienionych wyżej przesłanek warunkujących nabycie prawa do renty, jaką jest niezdolność do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, koniecznym jest przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lekarza lub zespołu biegłych. Ocena niezdolności do pracy wymaga bowiem wiadomości specjalnych, których sąd orzekający nie posiada (por. wyroki Sądu Najwyższego z 24.05.2016 r. III UK 145/15, z 6.09.2017r. UK 376/16, z 13.09.2016 r. I UK 344/15, z 20.01.2016 r. I PK 196/15). Wyznaczeni zaś w tym celu biegli winni legitymować się specjalizacją adekwatną do schorzeń badanego, a wydana przez nich opinia musi spełniać określone kryteria, stanowiące w efekcie o pełnej miarodajności tego dowodu - bliżej o nich w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego, tu między innymi w orzeczeniach z 19.12.1990 r. I PR 148/90 OSP 1991 nr 11-12, poz. 300, 14.09.1995 r. II URN 31/95 OSNAP 1996r., nr 7, poz. 103, czy z 7.11.2000 r. I CKN 1170/98 - OSNC 2001/4/64.

Poddając kontroli zaskarżoną decyzję organu rentowego z 7 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Przemyślu przeprowadził na okoliczność ustalenia stanu zdrowia wnioskodawczyni oraz stopnia naruszenia sprawności organizmu dowód z opinii biegłych specjalistów z zakresu psychiatrii, reumatologii i medycyny pracy. W sprawie niniejszej wydano odrębne opinie zespołu biegłych : psychiatry i reumatologa (dodatkowo z opinią uzupełniającą), psychiatry i medycyny pracy (dodatkowo z opinią uzupełniającą psychiatry), odrębną opinię biegłego medycyny pracy i odrębne opinie reumatologa (wraz z opiniami uzupełniającymi) oraz odrębną opinię psychiatry i tylko jedna z nich, tj. opinia psychiatry M. T. z dnia 21 września 2016 r. wskazała na istnienie częściowej niezdolności do pracy. Poza tym wszystkie pozostałe opinie nie stwierdzały takiego naruszenia sprawności organizmu wnioskodawczyni, które powodowałoby co najmniej częściową niezdolność do pracy.

Jednostkowa opinia nie może w takim wypadku stanowić o zasadności roszczenia wnioskodawczyni, przy jednoznacznych i konsekwentnych wnioskach dwóch pozostałych biegłych sądowych psychiatrów, którzy podkreślali stabilny stan psychiczny, łagodne zaburzenia depresyjne (które mają charakter zaburzeń nerwicowych a przebieg ich jest łagodniejszy, niż w przypadku depresji endogennej), niewymagające terapii i hospitalizacji, a w konsekwencji brak podstaw do uznania co najmniej częściowej niezdolności do pracy. Opinia psychiatry z dnia 21 września 2016 r. jawi się zatem jako odosobniona i zupełnie nieprzekonująca. Ponadto, co bardzo istotne, opinie dotyczące schorzenia głównego, jakim jest reumatoidalne zapalenie stawów, wydane przez dwóch niezależnych reumatologów, o braku niezdolności do pracy są jednoznaczne i kategoryczne - stopień naruszenia sprawności układu ruchu nie powoduje utraty zdolności do pracy, a rozpoznane reumatologiczne zapalenie stawów aktualnie jest w okresie stabilności. Podkreślenia wymaga przy tym, że takie wnioski zostały poparte w ocenach biegłych z zakresu medycyny pracy. Opinie te są stanowcze i wbrew zarzutom apelacyjnym nie nasuwają wątpliwości do wniosków końcowych o braku niezdolności do pracy. W tych okolicznościach, skoro w sprawie wypowiedzieli się specjaliści z zakresu schorzeń, na które cierpi wnioskodawczyni, to z uwagi na zakres stwierdzonych w tym zakresie naruszeń organizmu i wobec przekonująco uzasadnionego stwierdzenia o braku niezdolności do pracy z tych przyczyn, wynikającego z ostatecznie czterech opinii głównych wraz z opiniami uzupełniającymi, przy jednoczesnej prawidłowej ocenie opinii biegłej psychiatry z dnia 21 września 2016 r. - niezasadne byłoby dalsze prowadzenie postępowania poprzez powoływanie kolejnych biegłych. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dodatkowej opinii tych samych lub innych biegłych, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona do sprawy zawiera istotne braki, sprzeczności, względnie nie wyjaśnia istotnych okoliczności. Postawienie w tym kontekście zarzutu naruszenia art. 278 § 1 k.p.c. nie może być uznane za wystarczające, gdyż do jego obrazu może dojść tylko wtedy, gdy sąd samodzielnie wypowiada się w

kwestiach wymagających wiadomości specjalnych, z pominięciem dowodu z opinii biegłego (biegłych), co w sprawie nie miało miejsca (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.06.2015r., I UK 345/14).

W tym miejscu należy także podkreślić, że decyzja z dnia 7 grudnia 2015 r., która była przedmiotem zaskarżenia, została wydana na skutek nowego wniosku K. Ż. o przyznanie prawa do renty wobec upływu okresu, na który przyznano świadczenie decyzją organu rentowego z dnia 8 maja 2015 r. na podstawie orzeczenia Lekarza Orzecznika z dnia 8 kwietnia 2015 r.

W licznych wyrokach SN wskazał, że prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, przysługuje dopóty, dopóki spełniane są warunki, od których ustawodawca uzależnia prawo do tego świadczenia. Uprawniony żądając ustalenia prawa do renty na dalszy okres musi więc wykazywać, że spełnia je nadal, między innymi poddając się badaniom lekarskim (por. wyr. SN: z 18.5.2006 r., II UK 177/05, z 13.6.2006 r., II UK 195/05, z 13.6.2006 r., II UK 212/05, z 13.6.2006 r., II UK 215/05, uchwała SN z 12.12.2011 r., I UZP 7/11, OSNP 2012, Nr 9–10, poz. 123).

W tym aspekcie zupełnie zatem nietrafiony okazał się zarzut zawarty w apelacji o naruszeniu zasady proporcjonalności w związku z wydaniem odmownej decyzji w sprawie o rentę.

Decyzja będąca przedmiotem badania została wydana, jak wcześniej zaznaczono, na skutek nowego wniosku i nie jest wynikiem ingerencji organu rentowego w przyznane bezterminowo świadczenie, nie pozbawia wnioskodawczyni prawa wcześniej przyznanego. Nie można było zatem w tym wypadku stosować zasady proporcjonalności, tzn. badać, czy ingerencja realizowała uzasadniony cel publiczny i nie przeważała nad interesem jednostki (art. 1 Protokołu nr (...) do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności dnia 4 listopada 1950 r., Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.).

Odnosząc się do zarzutu błędnych ustaleń faktycznych z pominięciem orzeczenia o stopniu niepełnosprawności z dnia 15 stycznia 2016r., trzeba stwierdzić, że Sąd Okręgowy nie pominął tego dowodu w ustaleniach stanu faktycznego, choć nie zawarł w uzasadnieniu jego oceny. Niepełnosprawność nie jest jednak odpowiednikiem niezdolności do pracy rozumianej jako utrata zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i braku rokowań co do odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych), gdyż zdefiniowana została jako spowodowana naruszeniem sprawności organizmu niezdolność do wypełniania ról społecznych, która może, ale nie musi, powodować niezdolność do pracy (art. 2 pkt 10 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych). Z tego względu orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, nawet znacznym, ani nie jest równoznaczne z orzeczeniem o niezdolności do pracy jako przesłance prawa do renty, ani nie przesądza o istnieniu niezdolności do pracy w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (vide wyrok SN - Izba Pracy z dnia 24.06.2015 r., I UK 345/14).

Jak wynika z załączonego do akt orzeczenia o stopniu niepełnosprawności z dnia 15 stycznia 2016 r. – jako przyczynę niepełnosprawności wnioskodawczyni wskazano symbol 05-R, co oznacza upośledzenie narządu ruchu. Biegli w opinii uzupełniającej z dnia 14 kwietnia 2016 r. odnosili się do wprost do powyższego orzeczenia podkreślając, że wnioskodawczyni znajduje się w remisji objawów i jest zdolna do pracy. Ponadto z opinii głównej zespołu biegłych reumatologa i psychiatry, jak również opinii kolejnego biegłego reumatologa wynikało, że nastąpiła remisja procesu chorobowego reumatoidalnego zapalenia stawów i ogólna poprawa w zakresie sprawności ruchowej, a na temat możliwości zatrudnienia wnioskodawczyni zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami na otwartym rynku pracy wypowiedzieli się biegli medycyny pracy, przy czym rolą biegłego przy wydawaniu opinii z tego zakresu nie jest wskazywanie konkretnych stanowisk i prac potencjalnie możliwych do wykonywania przez ubezpieczonych.

Na koniec należy podkreślić, że o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy. Istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, chociaż w pewnych okresach wymaga czasowych zwolnień lekarskich (por. postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 13 marca 2012 r., II UK 316/11, LEX nr 121515; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 16 kwietnia 2015 r., III AUa 147/15, LEX nr 1677091).

Mając więc powyższe na uwadze - z braku dostatecznych podstaw faktycznych i prawnych - na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji.